

Reparațiile din perioada de garanție pentru diferite obiecte tehnice puse în vânzare se fac cu întârziere.

SDH



Biblioteca Centrală

Hunedoara

TUDOR MUȘĂTESCU O ADEVĂRATĂ PORCĂRIE

Foarte enervat, inginerul Cordovan, după ce și-a pregătit toate cele necesare pentru scris — hirtie velină, coniac cu cinci stele, stilou cu pastă, cafea cu coniac, sugativă cu vinișoare de marmură și țigări cu filtru — aprinde a cincea bucată din acestea din urmă, așezat la masa de lucru din locuința sa, în pijama vârgată de deținut și în papuci de demnitar al sublimei și defunctei porți otomane. Până la prînz, de care îl mai despart două ceasuri, s-a hotărît să scrie un articol «tare» pe care să-l trimită unui mare cotidian din Capitală și — deși hotărîrea a fost luată de la șapte dimineața și toate pregătirile pentru lucru puse la punct în prealabil — inspirația se lăsa așteptată, ca o Dulcinee capricioasă care întârzie la întîlnire, numai așa ca să te «șicaneze» și să te facă s-o aștepți.

Tot ceea ce a izbutit să scrie, pînă acuma, a fost numai titlul articolului (pe care îl avea fixat de ieri) și care — fiind în legătură cu niște porci — unii la propriu și alții la figurat, și anume: «O adevărată porcărie!»

— Căci, cum să nu fie o adevărată porcărie, faptul că mi se reproșează mie decesul a peste una sută «piese porcine», respectiv purcei în etate de circa două luni bucata, foști proprietate a G.A.S. Slobozia-Ciorăști (raionul Focșani)? E adevărat că în calitate mea de inginer al acestei G.A.S. răspund de sectorul porcîn respectiv. Dar, de aici și pînă la faptul de a fi socotit complice la asasinare, prin neglijență și neluare la timp de măsuri pentru îngrijirea corespunzătoare a indivizilor decedați întru cocină, e cale ca de la Focșani și pînă la Slobozia-Ciorăști. Fiindcă, eu tovarăși, domiciliiez, precum se știe, în Focșani. Și, deci, eu n-am ars G.A.S.-ul de pomană cu una sută patrupeze minore, ci din motive bine determinate. Căci, cum o să am eu grijă, din Focșani, de niște purcei domiciliati în provincie? Nu pot să fiu — în același timp — și acasă și acolo. Și ce? N-am subalterni? Aia ce păzesc acolo? Porcii, asta trebuie să păzească, după cum știe o lume întreagă! Și, pe urmă, viața e cu moarte, tovarăși! Mor oameni cu zile, de ce n-ar muri atunci și niște nagode de purcei, știut fiind că — atît omul cît și purcelul de lapte — mor numai atunci cînd le e scris să moară. Știu! E foarte ușor să acuzi pe cineva sau — cu alte cuvinte



— să arunci moartea în rom. Dar, înainte de a o face, trebuie să judecăm lucrurile, fără părtinire și fără «las' că ți-arăt eu ție cînd te-oi prinde la nemțoaică...»

Prin urmare, eu locuiesc în Focșani, nu? Păi, atunci, dacă m-aș duce toată ziua bună ziua la Slobozia-Ciorăști m-ar lua în primire alții, de-aici din Focșani, că nu-mi vîd de casă și că toată ziua bat drumurile, dînd un exemplu rău ideii de familie și-așa mai departe.

Și, totuși, tovarăși, sacrificîndu-mi interesele personale și reputația morală de care mă bucur, eu mă duc la G.A.S. cît pot de des, după cum pot dovedi oricînd cu numărul de absențe care mi se impută. Din păcate însă, sectorul porcîn al gospodăriei Slobozia-Ciorăști, al cărui responsabil sînt, se află situat la 5 km de sediul central al G.A.S. Deci: 5 km dusul și 5 km întorsul, înseamnă 10 km pe zi; în afară de drumul — venit și retur — de la Focșani și pînă la gospodărie.

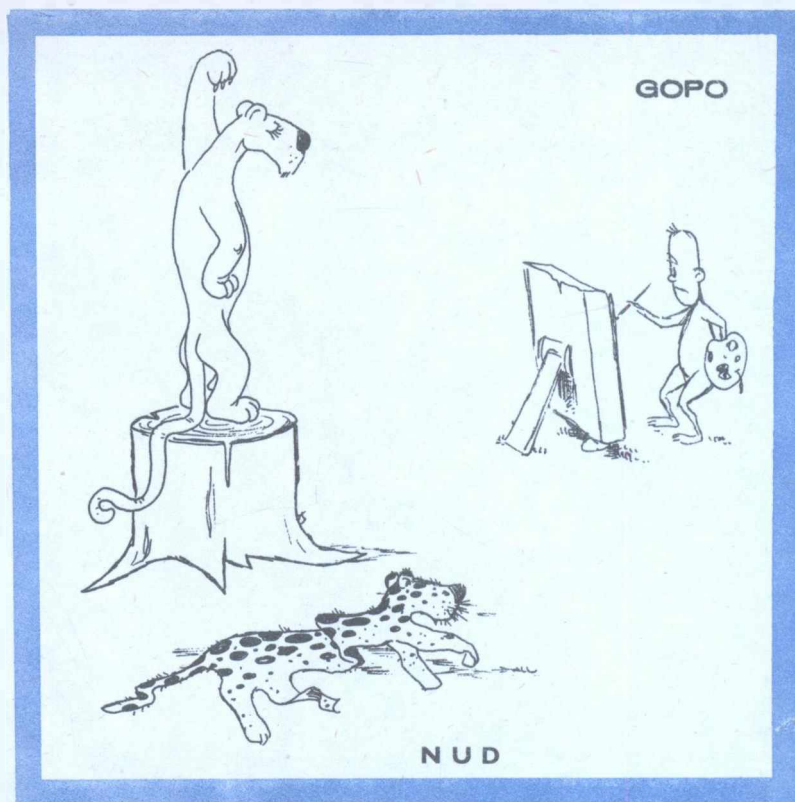
Păi, ce sînt eu, tovarăși? Cal? Maratonist? Autobuz? Avion cu reacție? Eu sînt inginer și nimic altceva. Iar în ceea ce privește cei peste o sută de purcei, morți prin deces legal, de ce să ne alarmăm atîta și să facem atîta hai pentru ei? Credeți cumva că — scroafele mame — vor purta doliu după ei toată viața și vor rămîne sterpe în viitor? Haidade! Vă garantez că vor face, imediat, alți purcei, fiindcă de-aia sînt scroafe. Să fete. Și fete și băieți.

Inginerul Cordovan aprinse a zecea țigară, căci mai fumase cinci în timpul cît, atît de judicios, își gîndise articolul pe care își propusese să-l scrie.

Dar, cum se apropia ora mesei — o dată cu un apetisant miros de chiftele prăjite care venea dinspre bucătărie — îi reveni și dumisale mintea românului de pe urmă.

— «Dar, în definitiv, de ce să m-apuc eu să scriu articolul, ca să mai torn G.A.S. peste foc și să mai dau loc la discuții și comentarii, cînd — cel mai cuminte lucru este să lași «evenimentele» să moară de moarte bună. Adică, să se uite».

Și, zicînd, inginerul Cordovan luă foaia de hirtie pe care scrisese titlul articolului și o rupse bucățele-bucățele.



A. LUCACI



NOUL ROMANTISM

Terasa cu orologiu*

A TREIA IDEE GENIALĂ

Odată, un an înainte de izbucnirea primului război mondial, aflându-mă în cafenea Cluny, la colțul bulevardelor Saint-Germain și Saint-Michel, am tras cu urechea, fără voia mea, la ce vorbeau doi clienți, la masa alăturată, și mi-a venit o idee genială.

Tocmai lichidaseam afacerea cu restaurantul «Turnul de fildeș» și mă gindeam ce nouă întreprindere să pun la cale? Îmi trebuia capitalistul necesar care, spre norocul meu, luase masa de câteva ori în vremea când numitul «Turn de fildeș» era în splendoare. Acel bogătaș știa că eu puseseam la cale procesiunea de ospătari deghizați în academicieni, și conta pe ingeniozitatea mea într-o viitoare colaborare. Voia să deschidă și el un restaurant sau o cafenea-bar într-o stațiune balneară, lansată de curând pe coasta Atlanticului.

— Ce-ar fi dacă ai veni cu mine? mă întrebă omul meu. Te invit. Mi-ai da unele idei. Cine știe ce-ar putea ieși din colaborarea noastră!?

Această colaborare, el nu-și dădea seama că-i fusese sugerată, aproape impusă de mine. Credea că-i venise lui însuși asemenea gând propice. Am plecat cu el chiar a doua zi, gândindu-mă cum i-aș putea fi folositor, cum să mă fac vrednic de încrederea pe care mi-o arătase. I-am vorbit multe și mărunte. Era o frumoasă zi de mai. Privind pe fereastra trenului goana de perspective, îi explicam în fața fiecărui peisaj, ce foloase s-ar putea trage din bogățiile regiunii, nu îndejuns exploatare. Fantezia, verva mea orientală, justetea observațiilor mele îl convinseseră.

L-am dat gata în momentul când mi-a mărturisit că nu știa precis dacă trebuie să deschidă un restaurant sau o cafenea-bar și în ce loc anume să-și instaleze noua afacere. I-am replicat după câteva clipe de meditație:

— La întâia chestiune, dacă trebuie să deschidem cafenea-bar sau restaurant, dă-mi voie să nu-ți răspund încă. Vreau să mă mai gândesc. Întrucât privește locul un-

de să ne instalăm comerțul, l-am și găsit, deși n-am fost niciodată în această localitate marină. Adică nu l-am găsit eu: l-a găsit altcineva înaintea noastră, iubite domn!

Iubitul domn căscă ochii de mirare.

— Da! Da! Să nu crezi că ești primul care ai calculat unde se poate crea cel mai favorabil vad pentru un restaurant sau cafenea-bar, mai bine zis, pentru o terasă. Într-un oraș de la malul mării, toată importanța trebuie dată meselor exterioare, terasei, întrucât acolo, pe terasă se iau consumațiile, vara... Interiorul are prea puțină importanță în localitățile unde viața se desfășoară în aer liber.

Ne vom informa în ce loc e vorba să se deschidă o cafenea-bar — fiindcă nu-mi inchipui că nu s-au gândit și alții la așa ceva — și vom închiria chiar în fața ei terenul și etajul inferior al imobilului, în vederea scopului nostru. Acolo e punctul propice. Inițiatorul l-a ales după prealabile conjuncturi, consultări și conferințe. Iată planul meu, iată ideea mea capitală: vom instala vizavi de el o terasă magnifică. Vom răpi clienții inamicului printr-o inovație pe care, dă-mi voie, să nu ți-o dezvăluiesc imediat. Anumite experiențe m-au învățat să nu-mi mai comunic altora ideile, ca să profite ei de ele și eu să rămân păcălit (mă gindeam la povestea cu tunsul femeilor). Ideea unui restaurant nu-mi suride, îți spun drept. E mult mai costisitoare decât a unei cafenele-bar.

Gospodăria, reușita unui restaurant sînt mai complicate, au mai multe riscuri. E mult mai comod să servești un aperitiv într-un pahar îngust, decât o supă de raci, pe a cărei suprafață mai întinsă pot pluti fire din părul sau barba lungă a unui maitre d'hotel prea decorativ! (Aici i-am povestit pățania cu Alphonse Daudet, a cărui invenție, bineînțeles, nu mi-am revendicat-o, am dat-o pe seama fostului meu patron, care n-a vrut să mă asculte pe mine: îi recomandam un

«maitre d'hotel» ras complet și într-un frac extrem de elegant, așa cum era actualul director al «Turnului de fildeș»). Urmărind originalitatea cu orice chip, acel capitalist s-a ruinat. N-aș vrea să pățești și dumneata la fel!

Francezul era cucerit de logica tinărului său consilier român.

Prestigiul îmi spori când constatarăm la fața locului, că pe un teren central al viitoarei plăji la modă, se și începuse construirea unui local în care, peste două-trei luni, în iulie, se vor consuma aperitive, sandviciuri, prăjituri, înghețate, siropuri, cafele... Viitorul nostru concurent renunțase și el la negustoria de fripturi și sosuri, ca să se mărginească la mincări și băuturi mai ușoare, mai productive decât meniurile încărcate, care pretindeau și un personal mai numeros. Asociatul meu optă și el pentru cafenea-bar, felicitându-mă. Peste drum de localul unde construia concurentul nostru, era o magherniță pe care o cumpărasem fără prea multă tocmeală. Ne apucărăm să dărimăm și să zidim... Dornică să vadă realizată cit mai curînd noua plajă la modă, municipalitatea ne făcu toate inlesnirile posibile. Lucram de zor. Prin spioni ad-hoc aflărăm ce conformație, ce mobilă, ce decorațiuni va avea casa de peste drum, ca să facem la fel. Fixărăm la fel genul și prețul consumațiilor. Păstram însă pentru ultimul moment surpriza, inovația mea: un mare orologiu pe care urma să-l instalăm abia în dimineața inaugurării, inaugurare fixată în aceeași zi cu a vecinului.

Ca și el, deschiserăm localul, pe o splendidă dimineață de la mijlocul lui iulie, punînd la dispoziția vilegiaturiştilor mesele noi de pe terasă, consumațiile proaspete din interior. Pentru lansarea afacerii, aceste consumații, în prima zi, urmau să fie gratuite. Dar și concurentul nostru avusese aceeași idee, așa că terasele fură arhipline. Clienții treceau de la o masă la alta, de la noi la el, cu dezinvoltură.

Închiserăm ochii și noi și vecinii de câte ori un tip repeta din oră în oră scurta promenadă și se instala în alt colț al terasei, evitînd «garsonul» care-l servise cu o oră înainte.

Lupta se declarase.

Forțele erau egale. Noi, însă posedam o armă-n plus: mașina infernală, orologiuul triumfal, care trona deasupra terasei.

De dimineață pînă seara, în ziua lansării, mesele fură ocupate în permanență, în amîndouă localurile. Se anunțau afaceri minunate, pentru fiecare. Noi, însă, aveam prioritatea senzațională a atracției, cadranul-soare, care își rotea minutarele deasupra meselor noastre. Prestigioasa mea invenție își va face efectul abia a doua zi, cînd consumațiile se vor plăti. Să te vedem miine, stimate domn concurent! Care pe care?

A doua zi însă și în zilele următoare, la ora aperitivului, terasa vecină era aglomerată, iar la noi prea puțină clientelă. O zi așa, două-trei zile la fel, o săptămînă întreagă la fel. Tot mai puțini vizitatori se așezau la mesele noastre și tot mai mulți peste drum. Eram intrigati, dezolați... M-am dus să cercetez enigma, pe teren, să aflu ce contraindicații avusese concurentul nostru de ne-a luat clienții. Pînă la urmă am constatat că bietul om n-avusese niciuna. Comandînd un aperitiv, am intrat în vorbă cu un domn la masa căruia luasem loc.

— E curios — i-am spus. Consumațiile de aici nu sînt nici mai bune, nici mai ieftine, ca dincolo și totuși, acolo nu văd pe nimeni... De ce nu s-or fi ducînd clienții și vizavi?

— Foarte simplu! îmi răspunse francezul arătîndu-mi superbul orologiu care trona deasupra terasei vecine:

«De-aici avem avantajul să vedem și cît e ora la ceasornicul de peste drum!»

Am rămas încremenit. Am con-

(Urmare în pag. 11)





— A fost conceput și cu o masă, pe care ținea coatele, dar comisia a respins masa...

CRONICA RIMATĂ

Pleacă berzele

Pleacă, pleacă
Berzele,
Se desfac ca
Verzele
Parcă-și leagă
Sîrmele
Ca să-și dreagă
Cîrmele...
Cînd pornesc cu
Toatele
Crezi că-mping cu
Coatele
Să le soarbă
Zărilor
Și să sară
Mărilor...
Vin cu ciuturi
Ploile,
Zboară, fluturi,
Foile...
Nu-i cin'să le
Mîntuie!
Crengile le
Bîntuie
Vîntul ce se
Zbuciumă
Și pe case
Buciumă :
Cînd își suflă
Foalele,
Ploii-i umflă
Poalele...
Pietonii
Cîrculă,
Strînși sînt unii,
Virgulă,
Trec mașini cu
Cetele
Darnice cu
Petele...
Eu la gura
Focului
În căldura
Blocului
Ascult zvonul
Apelor
Ca și sonul
Clapelor
Și scriind la
Cronică,
Caut poanta
Comică...

ȘTEFAN TITA

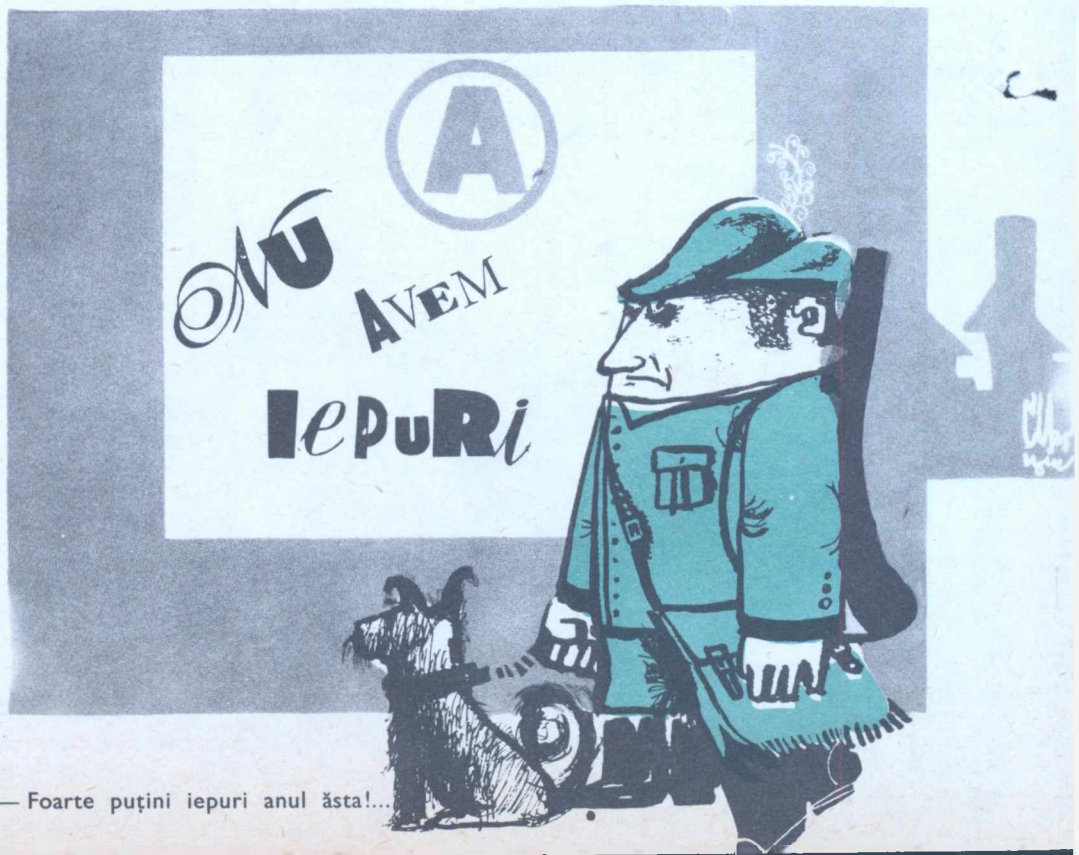
DINTR-O RĂS

Monolog între două stații de tramvai

(Se spune, ținându-l pe interlocutor de nasture și făcînd toate eforturile pentru ca nu cumva să-ți scape privirile lui)

Mă duc la spital, dragă; adică la poli-clinică; la circumscripție, mai bine zis. Îmi fac un tratament, adică niște analize, un pansament, mai bine zis, pentru că mi-a dat să fac cură; cură de ape. Pentru ficat, mă-nțelegi?! Și atunci îmi fac raze, că ies pete. De la ficat nu de la raze. Pe piele, mai bine zis, adică pe corp; da-s de la ficat, că zice că mi s-a mărit și atunci nu m-a mai primit la circumscripție că zice că-l am prea mare și mă duc la dispensar, la poli-clinică, mai bine zis, c-aicea se primește și cu el mare. Dacă face pete, dragă!... Să mă păteze el tocmai pe mine care știu ce marmoră aveam pe piele; mai albă ca aia de la crucea lui vara Angelica săraca; vai ce ființă sărmana, c-a murit nemăritată și-n loc de bărbat cald a avut parte de marmoră rece, cum a spus și poetul ăla de-a vorbit la parastas. Că de-asta mă duc acuma în Giulești. La nea Gicu, un prieten al lui bărbatu-meu. Stă pe Fagului. Să vezi ce grădină frumoasă are. Și are cireși că-i foarte gospodar și priceput. Mă duc la el să-l mai văd ce face fiindcă a murit aseară. Azi noapte, mai bine zis, adică spre dimineață că era un om care se scula foarte devreme. Ne-a telefonat și ne-a spus c-a murit. Adică, nu c-a murit, că a sucombat. Și plîngea săracu', fiindcă era un vecin bun; mai bine zis chiar o rudă, dacă nu mai mult decît atît. Că era artist, pictor de firme; un cumătru, ca să mă exprim mai clar; dar un vecin adorabil!... Dacă venea el tocmai din Colectina, cu trei tramvaie și un troleu ca să-l vadă!... Zilnic, pe cuvînt! Poate chiar mai des. Chiar ne-a spus: «acum două săptămîni l-am lăsat sănătos tun pentru ca acum să vin la el și să mă primească decedat». Cum cine? Prietenu' lui bărbatu-meu!... Nu ți-am spus că era un om care se scula foarte devreme? Cu noaptea-n cap sau, poate chiar mai de dimineață!... Era un om strașnic. Și făcea și gimnastică. Nu ca alții obezi. De asta a și murit de moarte naturală. Că era un munte

N. CLAUDIU



— Foarte puțini iepuri anul ăsta!...

FLARE

cosea și se spăla că de-al dracului ce fusese nici nevastă nu și-a luat. Și uite că acum nu-l plînge nimeni oricît o fi fost de cumsecade și nici nu-l moștenește nimeni, că n-are moștenitori. Dacă a fost copil din flori!... Adică, moștenitori direcți, vreau să spun, că nepoate ținea cu nemiluita «nepoate», mă-nțelegi! C-avea acum o fiță că se mîndrea cu ea că era intelectuală, dar eu nu cred că era intelectuală fiindcă era adventistă și, pe deasupra, și bolnavă de stomac. Dar acum a și-a luat adio de la el, mai bine zis, pa și pusi că n-a mai apucat ea să-și ia nimic fiindcă moșu' a murit subit cînd a sucombat că așa mi-a spus la telefon. Și avea o voce atît de tristă săracu', de-ți era mai marea jalea că n-a mai rămas în viață. Așa vecin, zic și eu, să vină tocmai din Colentina. Efort, nu glumă! și tu să-l primești mort! Nu, nu; fie vorba-ntre noi, dar era cam neam prost nea Gicu; mahalagiu. Adică proprietar și cu grădină. Că de-asta plînge după el intelectuală. Că-i promisese că vinde grădina și ia Trabant. Da' acum a rămas cu buza umflată, adică nici cu aia, că ți-am spus că eu nu cred că era intelectuală fiindcă era și cam nervoasă. Da' avea cireși frumoase în grădină; piersici, mai bine zis, zmeură. Dar uite acum că n-a apucat săracu' să le vadă coapte. Le mănîncă mort. Dacă i s-a făcut, săracu', complicația aia, adică pneumonia, canceru' mai bine zis. El om sănătos!... Ce vrei dragă, așa-i soarta copiilor din flori, să fie nefericiți și la 90 de ani, după ce mor. Hai la revedere. Mă duc la raze. Că dincolo zice că nu intră ficatu' meu în aparat. Comozi, dă-i încolo, c-așa-i lumea pe ziua de azi. Bine că lui săracu' acum nu-i mai pasă. Poate să-l pupe intelectuală mult și bine că nu mai pupă ea Trabantu'; il pupă rece, că eu nu cred că era intelectuală. Ți-am spus, avea și ochii făcuți!... Și mai avea... Ți-aș spune eu ce mai avea, dacă n-ar fi stațiile astea de tramvai atît de scurte. La revedere, dragă. Mă duc să mă tratez că altfel ajung ca săracu' Gicu. Ajung moartă, vreau să zic, ca nu cumva să crezi c-o s-ajung să-mi iau de suflet o intelectuală care nici măcar nu era. Pa!!



COMERȚUL ȘI UNELE PRODUSE NEFINISATE

- Se poate să mă tratezi cu refuz? Ingrato!
- ...Neisprăvitule!

Nu-i lăsați să răgușească

de SADI RUDEANU

Dacă o să aflați într-o bună zi, trecînd prin Craiova, că salariații uzinei «Electroputere» au răgușit pînă la unul, să nu vă mirați. Dacă trecînd prin curțile interioare ale uzinei, o să vedeți că oamenii din diverse secții discută între ei strigînd prin ferestre, o să știți de ce au răgușit, dar n-o să știți de ce întrebuințează acest zgomotos și incomod mijloc de comunicație. Motivul vine de la centrala telefonică a uzinei, care funcționează în așa fel încît oamenii cînd au de dat un telefon, preferă să rămînă fără glas strigînd pe fereastră decît să rămînă fără nervi așteptînd legătura telefonică.

Desigur că, citind cele relatate pînă aici, nu-i este nimănui necesar un cap de Einstein ca să-și dea seama că la uzinele «Electroputere» din Craiova, centrala telefonică funcționează cu foarte multe defecțiuni, mai bine zis funcționează ca și cum nu ar funcționa. Nici un cap de Socrate nu-i este cuiva necesar ca să pună acum întrebarea: «Bine dom'le și de ce n-o repară?» Ei vezi, maestre Socrate, aici e buba: cine? Cine s-o repare?

Conducerea uzinei ne relatează că centrala a fost fabricată de «Electromagnetica» din București și că aceasta prezintă o serie de defecte de fabricație. Centrala, nu «Electromagnetica» (aceasta prezintă alt soi de defecte). Totodată, la darea în funcțiune a centralei telefonice, s-a stabilit ca asistența tehnică să fie asigurată de PTTR-Craiova. «Cu ce să fie asigurată asistența tehnică?» o să întrebe și un copil, chiar dacă nu are capul lui Arhimede. «Cu piese de schimb!» o să răspundă alt copil care, să zicem că nu are chiar capul lui Pitagora. «Dar, zice PTTR Craiova, eu al cui cap trebuie să-l am ca să asigur

asistența tehnică cu niște piese de schimb pe care numi le dă nimeni?

E bine? Nu e bine. Așa că am scris la Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini, care ne-a răspuns că «Electromagnetica» va livra, la cerere, toate piesele de schimb necesare centralei telefonice de la «Electroputere». E bine? E bine. Aiurea. Nu e bine. Pentru că noi am scris și am primit și răspuns, știți de la cine? Fără să aveți un cap de Sherlock Holmes ați ghicit probabil că am scris și am primit răspuns de la PTTR-Craiova, căreia se pare că povestea asta cu centrala de la Electroputere i-a făcut un cap nu de Einstein și nici de Pitagora, i-a făcut un cap cît o baniță. Zice PTTR-Craiova că, atunci cînd la sfîrșitul lui 1964 a preluat în asistență centrala, nu era sfîrșit numai 1964, era sfîrșită și centrala telefonică, adică tocmai bună pentru casare. Iar în ce privește piesele de schimb, «Electromagnetica» le livrează în cantități mici. Și atunci vine cu o propunere. Poți să ai dumneata, tovarășe, și un cap de Pele că tot n-ai să ghicești ce a propus. Lasă că-ți spun eu. A propus ca «Electroputere» să facă ce-o ști și să procure piesele de schimb de la «Electromagnetica» (pesemne, pe bază că sint surori de «Electro», au același nume mic, una Electroputere, aialtă Electro-magnetica). După aia, vine el, PTTR-Craiova, cumpără piesele de la «Electroputere» Craiova și apoi le montează la centrala telefonică tot de la «Electroputere», tot Craiova. Simplu ca interiorul unei mașini electronice, în care, dacă te uiți, leșini numai la gîndul că o să-ți ceară cineva să spui ce vezi.

Ca să revenim la centrala asta care poate ușor să bage un om la Central, trebuie să vă relatez în concluzie, că prietenii noștri de la «Electroputere» tot nu pot vorbi la telefon, că o să ajungă, vă spun eu, să zbiere la ferestre pînă o să răgușească toți și cînd or avea centrala reparată n-o să mai poată vorbi unul. Așa că faceți ceva, fraților, reparați centrala oamenilor că ei fac locomotive «Diesel» electrice. Și astea merg. Nu ca centrala. Cred că nu e nevoie să aibă cineva capul lui Lavoisier ca să-și dea seama că la o asemenea uzină e nevoie de o centrală telefonică în funcțiune. Este? Păi dacă este, ce facem?

Uite, peste două săptămîni, eu le dau un telefon. Dacă s-a reparat, facem o telegramă de felicitare. Dacă nu s-a reparat, facem un raid.

Fine del primo tempo.

Un pedagog

— Nu, Mitică!... Ești total greșit. Ceea ce îți spui tu, nu se cheamă educație! Și la urma urmei degeaba îți spui toate astea! Andrei este băiat de cincisprezece ani... aproape bărbat! Lasă că știu eu cum să mi-l dirijez! Să vezi, Mitică, ce șmecher este... îți stă mintea în loc! Să-l vezi pe stradă... te tăvălești de ris! Îi umblă ochii după toate fetele. Ba când merge cu mine de braț, eu îi mai arăt câte una mai nostimă: — Ce spui de fetița asta, Andrei? O privește ca un bărbat în toată firea, de sus pînă jos, apoi își dă verdictul: — Te cutremuri d-le! E mișto! Și din mers îi spune una de mă mir și eu de unde o scoate, iar fata se roșește toată și grăbește pasul. Alteori mă prinde el de braț: — Ce zici, bătrîne, facem o vinătoare? Ce mai încoace și incolo, e dat dracului! Ce pot să-i spun? Că nu merg? Că n-am timp? Îndepărtez copilul! Așa că pornesc cu el pe stradă și ca să fiu sincer, chiar eu îi atrag atenția asupra vreunecia, ba îi fac și cu ochiul așa ca distracție pentru ăla mic...

— Și Andrei ce spune?
— Puștiul? Ce să spună? E în admirația mea! Ce vrei, dragă? Discut cu el ca de la bărbat la bărbat... prieten la prieten... de la egal la egal!

— Nu e bine, Costică! Asta nu e prietenie...

— Ce vorbești, Mitică? Știi că ai haz? Află băiatule, că tu trebuie să te cobori la mentalitatea copilului dacă vrei să-l ai sufletește lângă tine! Păi Andrei mă adoră... are pentru mine un cult! Și are o minte ageră de prinde orice! M-a auzit o dată făcînd haz de soacră-mea că a început să se ramolească, și ce crezi? De atunci îi strigă unde o întâlnește: — Zaharicala mea!... Are o ironie de om matur... adică înțelegi tu... Te-ai zaharisit, mamă

mare!

— Și soacră-ta ce spune?
— Eh! Prostii! Se supără că fac haz pe chestia asta... că nu trebuie să rid de ea în fața copilului... s-a ramolit de tot!

— Are dreptate!
— Ascultă, Mitică, dacă ești dispus ca de obicei să-mi tapezi pe nervi mai bine spune-mi-o dinainte!

— Nu vreau să-ți tapez pe nervi dar orișicît să-ți bați joc de un om bătrîn sau să te legi pe stradă de femei, spunîndu-le una sau alta...

— Fleacuri! Trebuie să-mi distrez copilul! Risu-i sănătos!

— Dar nu rizînd de altul!
— Bravo, Mitică! Dă-mi lecții! Învață-mă cum să-mi cresc copilul! Așa îmi trebuie!

— Nu te învâț, dar cînd ți-am mai spus odată toate astea, m-ai făcut învechit în fața lui... că miros a naftalină de la o poștă, în vreme ce Andrei se tăvălea de ris...

— Ce vrei, frate? Are și el ca și mine simțul umorului foarte dezvoltat!

— Pe urmă cînd ieșea cu el la plimbare, te consultai cu puștiul care femeie e mai interesantă... bruna, blondă, șatena...

— Îl familiarizez... înțelegi... aproape bărbat! Totul trebuie făcut cu mult tact! Și apoi trebuie să-i formezi gustul... nu să se uite după toate strîmbele... așa că află dumneata, domnule moralist, că numai așa trebuie să procedeze un părinte... cu înțelegere și multă... multă prietenie!

— Depinde cum înțelegi prietenia asta, Costică!

— Poftim! Iar lecții! Și de la cine? De la unul care în viața lui n-a avut copil! Cum poți înțelege tu, sufletul de părinte și apropierea care se cimentează între tată și fiu! Ce-ți inchipui, Mitică, scumpule? Că se mai cresc copiii ca altădată?



Să tremure în fața tatălui ca în fața călăului? Nu, iubitul! Totul trebuie explicat, tactul nu poate lipsi, sistemul pedagogic trebuie bine gândit, ba chiar sint necesare unele concesii ca băiatul să simtă blîndețea și înțelegerea părintelui, nu să se ferească de el ca de o fiară! Am dreptate? (Brațe încrucișate, privire gen Scaramouche după ce a străpuns cu sabia șaizeici de adversari).

— Mă rog!... Eu nu sint de părerea ta!

— Hm! Ca de obicei! Felul tău de a contrazice! Ascultă-mă pe mine... cu copilul vorbești de la egal la egal, nu... harșt... harșt... gata cu cirpitul!

În timp ce Mitică se pregătea să-i răspundă se auzi telefonul. Costică ridică zîmbitor receptorul.

— Alo! Da. Eu sint!
Deodată se schimbă la față.
— Da! Am înțeles! Vă fîgăduiesc... vă rog să iertați... da, sigur. Am înțeles. Lăsați pe mine! Sigur! Măgarul! Să trăiți!

Așază receptorul în furcă privind cu ochii rătăciți la Mitică.

— Ce s-a întîmplat, Costică?
Dar Costică nu răspunde. Se îndreaptă furios spre ușă, aidoma taurului pregătit să intre în arenă în așteptarea toreadorului. Și toreadorul nu-i altul decît prietenul, egal... aproape bărbatul, Andrei.

— Andrei!
Băiatul veni pînă în pragul ușii, oprindu-se prudent.

— Intra!

Băiatul mai făcu un pas. Tatăl îl privi gata să-l străpungă. Se învîrti de două ori în jurul lui Andrei care se întoarse oferînd profilul. Simțea nevăzuta pelerină roșie. Un radio vecin transmitea aria toreadorului din opera «Carmen». Și taurul atacă. Harșt, harșt... două palme zdravene de-i mută fălcile. Și iar harșt, harșt, alte două, chipurile, să i le îndrepte.

— Asta să-ți fie lecție! Ieși!
Băiatul o zbughi pe ușă fără a mai întreba ceva.

— Bine Costică, parcă «harșt, harșt» nu-i o metodă!

— Păi nu mai puteam, frate! Știi de cine s-a legat derbedeul? De fata directorului meu! Îți dai seama că îmi vine să-l calc în picioare! Auzi d-le, să-mi pericliteze mie situația!

— Totuși, nu-i pedagogic, Costică dragă!

— Ia mai scutește-mă și tu cu pedagogia ta! Se cunoaște că n-ai copii! Copilul trebuie să simtă că are un tată! Mă rog... n-ai decît să te legi de oricine... dar de fata directorului meu? Asta e obrăznicie fără precedent! Cu copilul, d-le, discuți ca de la părinte la copil, nu de la egal la egal.

Și fiindcă Mitică îl privea cu niște ochi de imbecil, adăugă:

— Să nu faci prietenie la catară... și se urcă în cap! Ascultă-mă pe mine! Am experiență! Auzi măgarul!... Să se lege chiar de fata directorului! Ce părere va avea șeful despre mine?

— Va crede că ești un mare pedagog, Costică!

FRED GHENĂDESCU

La centrala cooperativei «Munca» din Botoșani s-au încasat pentru pantofi de meșină prețuri ca pentru pantofi de șevro.



— Îți ia bani ca pentru pantofi de șevro și ți-i face din meșină! Ce obraz!
— Toval.

La I.T.O. Suceava sint în vigoare nouă tarife de transport pentru pasageri, ceea ce provoacă încurcături și mari pierderi de timp.

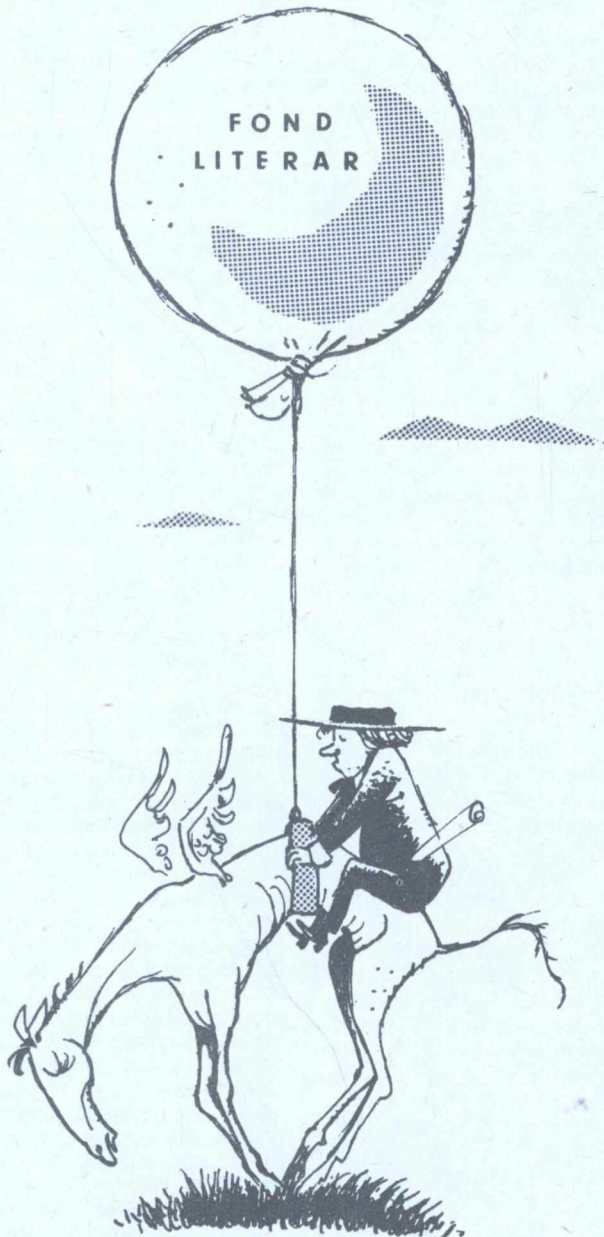


SOLUȚIA

— Haide, Coco, scoate lui nenea un bilet de flăcău pînă la ga

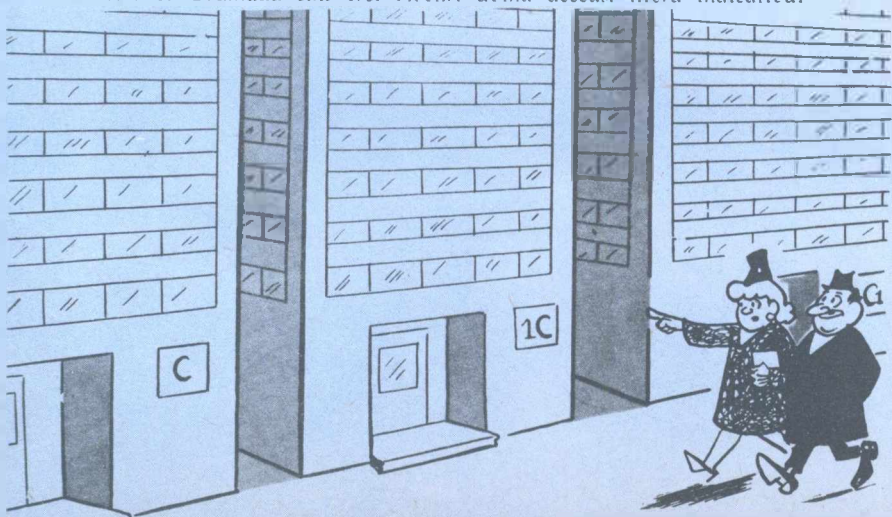
urzi
IN DEPLASARE ÎN
REGIUNEA SUCEAVA

EUGEN TARU



PALEATIV

La Suceava numerotarea imobilelor se face defectuos. Astfel, pe str. I. Grămadă sînt trei blocuri avînd aceeași literă indicativă.



— C1, 1C, C... harababură!



Sardeaua scandinavo-portugheză,
Șalăul îngropat în maioneză,
Carasul, știuca, cega și barbunul,
Nisetrul, somnul mustăcios, morunul
Și... dragi prieteni, faceți-mi hatirul
Să pomenim în lista noastră Țirul
Un etalon din timpuri ancestrale
De comparați dimensionale.
Dar mreuna, dar scrumbiile albastre,
Care-au trecut prin talerele noastre,
Asezonate după cuviință
În drumul lor placid spre neființă!

Cu iz de alge și cu iz de iod
Ce bunătați n-ascunde un năvod!
Subtile «à la grec»-uri, marinate,
Plachii, zacuste, icre pigmentate
Ce fac și astăzi poate să suspine
Pe gastronomii epocii latine
Deși consumă-n raiul legendar
Ambrozie divină și nectar.

Ne-nchipuim cît s-ar simți de rău
Azi, Lucullus, acel roman mîncău
În ipoteza c-ar trăi, firește,
Și-ar căuta-n conservele de pește
Ce se găesc pe la Alimentara
Acele gusturi sprintene și rare
Și mai cu seamă diferențiate
Deprins cu ele din antichitate.
Ar fi surprins celebrul sibarit
(De fapt și eu sînt cam nedumerit)
Că peștele-n păstrare la cutie,
Biban, plătică, știucă sau scrumbie,
Sau loștrîța pestriță ori caras
Păstrează-același gust, să-i zicem STAS.
Să facem cunoscut posterității
Acest triumf al uniformității
Realizat aproape genial
Cu sosul devenit universal
Din bulion masiv, puțin acriu
Și boabe de pîper (după cît știu)
În fond dece-ar beneficia morunul
De-un gust mai savuros decît barbunul?
Și ce dacă-i mai scump? S-a spus odată
Că banul este o prejudecată
Ce-a alterat în mii de generații
O sumă nesfîrșită de relații.
Vorbînd de gusturi diferențiate
Problema asta mai întîi de toate
Așa cum se ridică, mi se pare
O chestiune de discriminare
Or, contra ei luptăm fără rezerve
Cum naiba, s-o menținem la conserve?

MIRCEA PAVELESCU





GRIGORE POP

AUTOSIFONUL BUCLUCAȘ

Ieri a fost ziua mea de naștere!... Mulțumesc, la fel și dv. M-a felicitat nevasta, rudele, atente și ele, s-au invitat la masă, Nicușor, fiul meu ăl mic (nouă ani, două luni și o corigență — mulțumesc și dv. la fel) mi-a oferit toate bomboanele lui, semn că s-a lăsat de fumat. Am petrecut minunat. Masă bogată! S-au servit cele mai gustoase specialități, s-au consumat zeci de platouri cu fripturi, aspircuri și salate, s-au consumat două role de cașcaval și una de Luigi Ionescu, dar cel mai mult s-a consumat Coca (nu Coca-cola; Cocuța, cumnată-mea) fiindcă bărbatu-său a dansat toată seara numai cu vecina de la 6. Băuturi alese (borviz vechi de 3 ani din renumitele podgorii ale Izvorului nr. 1 Borsec) și Căciulata pentru subsemnatul ca să mă dreg după chefel făcut o noapte înainte de colegii de serviciu. Dar apropo de colegi, băieți simpatici și săritori; au pus mină de la mină și mi-au cumpărat un... Cum? Nu!... Nu un Fiat 850!

Mi-au făcut cadou un sifon. Dar nu unul dintr-acelea obișnuite! Un autosifon din cele metalice, frumos colorate, pe care ți le încarci singur, de bună voie și de câte ori se golește! Adio, coadă (de lung metraj) la sifonărie! Adio inghesuială și bombeuri supra-aglomerate! Am scăpat! Acum n-o să mă mai vedeți alergând din vecin în vecin, implorindu-i: «N-aveți un sifon în plus?» Am rupt-o definitiv cu misticismul, cu ghicitul în panglicuțe; parcă m-aud a doua zi când trebuia să le restitui: ăsta cu panglicuță roz-bonbon o fi sau nu o fi (vorba lui Hamlet II) al inginerului de la parter; dar ăsta cu papion de sfoară și cu țeava scurtă al cui o fi? Nu cumva mi l-o fi schimbat cineva la umplut? Parcă mă văd plătindu-l și pe ăsta! Că eu așa sint: la fiecare petrecere, îi fac pe cițiva vecini cu sifoane. Ajunsesem renumit: cum avea vreunul un sifon defect, nu se mai obosea să-l repare. Dădea fuga cu el la mine! Era o coadă în fața ușii mele că trebuia să le dau bonuri de ordine. Dar acum, gata! Am scăpat! Am pus un aviz mare pe ușă: «Nu mai primesc sifoane. Sint posesorul unui splendid autosifon». Semnat: Direcțiunea.

Ce fericire pe mine după ce-am învățat să manevrez. Nici carnetul de conducător auto nu m-ar fi incintat mai mult decât clipa în care am apăsat prima oară pe... «acceleratorul autosifonului» din care a țîșnit, cu o viteză de peste șaizeci de pahare la oră, prima

cursă de CO₂ (bioxid de carbon). Și cu toate că autosifonul meu era abia în rodaj, i-am dat voie și lui Nicușor să-l conducă. Nu mai era nici un pericol de explozie! Așa că tot familia s-a calificat în minuirea acestui prețios ajutor în gospodărie. Și, uite așa, în halat și papuci, am făcut vreo zece sifoane fără să mă mișc din casă. Și dacă ați ști ce acid avea! Nu aș fi dat un pahar de Cotnar vechi pe unul de autosifon nou.

Dar rezervele pe care le primesc odată cu autosifonul (un fel de tuburi de oxigen în miniatură) s-au golit! Ei și?! Altele în loc! Micile butelii trebuie reumplute și gata! Să telefonez la aragaz? Aș! Aici se încarcă numai butelii mari! Atunci unde?

M-am dus în oraș. Am căutat rezerve în toate magazinele de specialitate. Nimic. Nici semn. Nici urmă. Zile la rind am căutat. Am alergat pînă mi-a venit cu sifon. Degeaba. Pînă la urmă am aflat.

Tot sifonarul, săracu! Avea și el un autosifon. De asta s-a făcut sifonar! N-a mai găsit nici el rezerve. Dar eu tot nu m-am lăsat. M-am dus la magazin și în cele din urmă tot mi-am făcut rost de încă zece capsule. Ca să vezi cum exagerează unii. Le place să vorbească aiurea. Cică nu se găsesc rezerve pentru autosifon! Aș, de unde! Puteam să iau și o sută! Dar n-am vrut!

Cum am procedat? Foarte simplu! Nu, n-am avut nici o pilă! Mi-am cumpărat încă un autosifon. Așa am reușit să mai fac rost de încă zece capsule pline. Acum știu drumul! Cum am nevoie de rezerve, dau fuga la magazin și mai cumpăr un autosifon! Practic și economic. Am la autosifoane de toate nuanțele, toate culorile! Am deschis chiar o popicărie de sifoane! Pe ce jucăm? Pe rezerve de autosifon. Zece capsule miza! Dar eu sint cavalier! Îi las numai pe adversari să ciștițe. Abia îmi mai descongesează camera că și așa IRVA n-a primit încă dispoziții să achiziționeze, pe lângă sticle și borcane goale și autosifoane.

Și la drept vorbind nici că se poate răzbuțare mai mare decât să-l vezi pe unul ciștițind o sută sau o mie de rezerve și să n-aibă ce să facă cu ele! Că de umplut nu mai apucă să le umple cît o fi pe lume Combinatul de Industrie Locală Timișoara care, deși e profilat pentru umplerea acestor butelii nu le poate încărcă deoarece nu i s-au repartizat și cantitățile necesare de bioxid de carbon.

Cît despre mine, am trecut iar la sifoanele cu panglicuțe!



Mai întîi a fost desprins
Dintr-un soi de lemn, distins,
Mai apoi a fost scobit
Și în fine, găurit.

Fluierul e gata, dar
Pare cam rudimentar
I-ar mai trebui, pesemne,
Niște-nflorituri și semne.

Deci ajunse spre sfîrșit
La un meșter iscusit
Ce cu artă și migală
Scrijelează coaja goală.

Doar că găurile alea
Îi cam incurcă calea
Neaflîndu-și o menire
În desenul lui, subțire.

Ce să facă el cu șase
Găuri mici și negricioase
Cu un punct, cu-n rotogol
Fără sensuri de simbol?

Mai ales că în desen
Are linii de alt gen
Înclinînd către pătrat...
(Cercul este demodat)

De-asta le-a și astupat!

Fluierul acum își poartă
Ca pe-o operă de artă
Trupul fin și lunguieș
Tatuat cică-ndrăzneș...

Doar un lucru mă frămîntă:
—Ce păcat, că nu mai cîntă!

Fluierul

ADRIAN ANDRONIC



FĂRĂ CUVINTE



FĂRĂ CUVINTE

VALIZA CU ETICHETE

de VASILE BĂRAN

Ori de câte ori mi s-a întâmplat să văd o valiză cu etichete am simțit în mine o mare sfială. Pur și simplu mă copleșea. Era de ajuns să văd etichetele acelea rombice, dreptunghiulare sau pătrate că mă dădeam, de îndată, înlături, cu tot respectul de care puteam să fiu în stare în clipele acelea atât de rare. O dată am avut prilejul să călătoresc cu o asemenea valiză într-un tren de la Constanța la București și, țin minte, nu mi-am luat o clipă ochii de la ea. Stătea sus, pe portbagaj, puțin plictisită și obosită. Alături de ea erau și alte valize, erau și niște serviete și niște damigene goale și toate-mi păreau neînsemnate, ba chiar ridicole așa, fără nici o etichetă. Privind-o, îmi imaginam o sumedenie de lucruri și niște întâmplări pe care, sînt sigur, numai valiza cu etichete le cunoștea și doream din adîncul ființei mele să găsesc o forță care s-o facă să vorbească. Dar, firește, toate acestea erau numai gânduri de-ale mele și nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi întîlni o valiză care să vorbească.

Cu cîteva zile în urmă am întîlnit în stradă o valiză cu etichete. La început mi s-a părut curios, fiindcă valiza era altfel decît celelalte



valize, cu etichete. Aș putea spune chiar, fără să exagerez, că nici nu era valiză.

Pe țesătura cu care era îmbrăcată strălucneau, imprimate, o mulțime de timbre cu tematică din fauna și flora carpatică: «Cocoșul de munte», «Floarea de colț», «Cerbul carpatin», «Ursul roșcat» (ursului ăsta, se

spune, îi face mare plăcere să trăiască printre oameni), «Veverița argintie» (specie extrem de rară). «Moliftul galben» și alte asemenea monumente ale naturii. Mi-am dat repede seama că mă aflu în fața operei fără seamăn a unor creatori de modele din industria imprimeurilor și, cum valiza era o adevărată rezervație, m-am hotărît să studiez cu atenție fiecare exemplar.

Dar, cînd m-am apropiat de ea, s-a petrecut un lucru uluitor: valiza a început să se plimbe. Se plimba pe propriile-i picioare, prin fața cinematografului. Știu că am vrut să spun ceva, dar mi-am simțit fălcile înclăștate de parcă aș fi înghițit clei de mobilă. Momentul era dintre cele mai neobișnuite: ajungînd în dreptul meu, valiza mi-a vorbit scurt dar limpede:

— Ce te holbezi așa? Vrei să te cultivi? Fă-o, dar nu pe spinarea mea. Cumpără-ți imprimeuri. Spune-i vînzătorului că vrei să-ți faci 30 de cămăși și înveți toată geografia!

Încremenit, o ascultam, dar aproape că nici n-am auzit-o. Eu mă uitam la etichetele acelea rombice, pătrate și dreptunghiulare și simțeam cum mă cuprinde o mare sfială...

RIK AUERBACH

«DRAME» PE STADION



— Măăă! Ți-am spus să tragi prin surprindere, dar nu chiar așa!...



— la «Bromovalu», ia «Valenalu»!...

Unii locatari, din comoditate, nu folosesc spălătoria comună a blocului, ci fierb rufe în bucătărie, fapt care duce la degradarea apartamentului.



— Numai cea de pe șevalet este opera mea; cele de pe perete sînt ale soției!

Inter-
depen-
den-
ță

— V-aș ruga să-mi aprobați...

(Raze moi mîngîie strada;
S-a topit demult zăpada
Și sînt zarzării-ncărcăți
De lumină parfumată.
«Bine c-am scăpat de sobă!
Ies deseară cu o fată»).

— Se aprobă, se aprobă.

Plouă greu ca o uitare.

«Ce decor de-nmormîntare!»

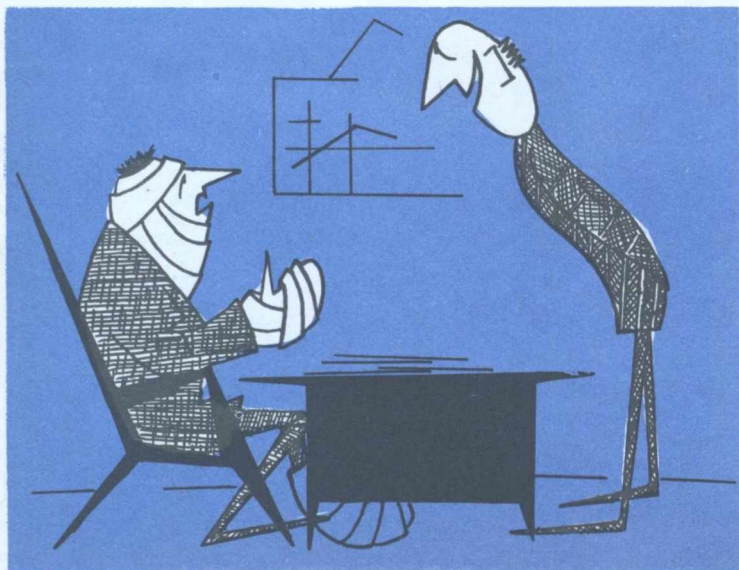
— Ce dorești? — Să-mi aprobați...

(Cîntă scocurile-afară,
Ziua parcă poartă robă;
Și lumina e murdară).

— Nu se-aprobă, nu se-aprobă.

ION STOICA

L. LIVADARU



— Cum arăt, lonescule?
— Minunat, tovarășe șef!

DESPRE

După unele teorii, conservele au fost inventate acum un milion două sute cincizeci și două de mii de toamne. Aceste teorii sînt confirmate de faptul că din această epocă îndepărtată nu ne-a rămas nici o urmă de conservă, ceea ce înseamnă că oamenii din acea vreme au consumat întregul stoc pregătît în vederea iernii preistorice.

Alte date mai concrete despre istoria și evoluția conservelor pentru iarnă apar abia mult mai tîrziu în vremea omului din Neanderthal. S-au găsit urme de cămări cu aer necondiționat în care madam Neanderthal își ținea proviziile. Astfel, au fost scoase la iveală urme de marinată de brontozaur, gogoșari umpluți cu dinosauri tăiați mărunt și ghiveci de mastodont călugăresc.

Întrucît pe atunci roșiile nu existau încă, unii gestionari necinstiți vindeau drept bulion, apă din Lacul Roșu. Păcat că n-a existat în aceste regiuni și Lacul celofanului fiindcă la magazinele de pe strada mea n-a sosit încă pînă astăzi acest produs necesar pentru conserve. De altfel, s-au găsit documente vechi din care reiese că și în era primară, cînd un cumpărător intra în magazine și cerea celofan i se răspundea: «Lipsește, mai încercați în era terțiară».

Pe atunci, conservele se păstrau în borcane de masă plastică întrucît sticla s-a inventat mult mai tîrziu. Pe piață se aflau borcane de douăsprezece tone, de zece tone și de nouă tone, în care încăpeau conserve pentru o familie alcătuită din 185 de membri. Borcane mai mici, de 4, 5 și 6 litri se găseau cu mare greutate în unele magazine și numai dacă i se dădea vînzătorului bacșiș un pitecantropus extraolat.

Din epoca de piatră nu ne-a rămas ca vestigii nici un borcan întrucît bărbații, aduși la disperare de numărul mare de saci cu zarzavaturi pe care erau nevoiți să-i transporte în spinare, au pus mina pe epocă și, profitînd de faptul că epoca era de piatră, au dat cu ea în borcane, făcîndu-le țîndări. În schimb, mici cioburi ale acestor borcane s-au păstrat pînă astăzi în cite un borcan cu conserve pregătite de soțiile noastre.

În epoca de fier, situația s-a complicat întrucît nu existau încă «Ferometale» care să te aprovizioneze cu borcane corespunzătoare epocii. Borcanele de fier, extrem de greu de transportat, scoteau peri albi soților, ei trebuind să le care de la piață acasă și întrucît tramvaiele soseau adesea aglomerate, trebuiau cărate pe umeri. Istoricii susțin că în aceste împrejurări a luat naștere și gemul:

T E R A S A

(Urmare din pag. 3)

statat încă o dată că ideile mele ingenioase erau mai mult idioate decît geniale!

*
*
*

Eram mai dezolat decît patronul însuși. Bineînțeles nu i-am comunicat motivele înfrîngerii noastre. Ar fi însemnat discreditarea mea totală. Am căutat să remediez răul. Am început prin a explica fenomenul.

— Probabil, individul de peste drum, sosit înaintea noastră în localitate, și-a făcut relații, și-a lansat reclama înaintea noastră. Nu e nimic! Am și eu sistemele mele!

«Voi începe o propagandă verba-

lă, diabolică, în favoarea noastră. Tennica zvonului. Voi lansa laude pentru noi, critici pentru inamic».

«Nu trebuie să te descurajezi. Nu va trece mult și vei vedea mesele noastre pline, iar peste drum dezolarea și neantul...»

«Am o idee pe care dă-mi voie să nu ți-o împărtășesc decît după rezultate!»

Ideea mea cea nouă nu i-am mărturisit-o niciodată fiindcă n-avea nimic original, diabolic: m-am strecurat, pur și simplu, în pod, asemenea unui răufăcător și am detracat blestemata mașinărie a ceasornicului. Odată minutarele i-mobilizate, orologiul nostru n-a mai fost interesant pentru cei de

nutritivo — fantastică

CONSERVE

bărbatul, sub greutatea unor asemenea borcane de fier, ajungând acasă frint era întrebat de soție: «Ce-i cu tine? Pari ostenit, preistoric meu», «Gem!» «De durere?» Un preistoric glumeț a răspuns: «Nu gem de durere, gem de prune».

Și așa s-a născut magiunul. Aici e locul să amintim nenumăratele certuri ivite în familie întrucât, profitând de lipsa soțului de acasă, nevasta ascundea borcanul metalic și-l transforma apoi în cercei, brățări și broșe.

Alte urme de conserve apar mult mai tirziu, în timpul celebrului cuplu Adam și Eva. Odată cu apariția Evei a apărut și compotul de mere. Povestea cu mărul a stîrnit atîta zarvă încît se crede că fructul i-a fost dăruit de un șarpe cu clopoței. După unele teorii, Eva nici măcar nu a primit din partea șarpelui un măr, ci un gogoșar din cele «pe alese», dăruit de responsabilul Aprozului din Calea Lactee, pe nume Manole Șarpe. Cînd șarpele a băgat de seamă că Adam intenționează să-i smulgă Evei conserva, i-a luat gogoșarul îndărăt și l-a închis într-o cutie de conserve «Flora», astfel că nimeni nu l-a mai putut scoate din cutie, nici pînă în zilele noastre.

Există și alte sorturi de conserve: sardele de Lissa, sardele Robert și sardele Costică, dar care nu merge decît cu bere, în timp ce acasă îl așteaptă soția să aducă chenzina. Mai putem aminti de ghiveciul călugăresc; ghiveci laic nu există pînă în prezent. Se obișnuiește ca în aceste preparate să se adauge și ardei iute. Ar fi cazul ca același fel de ardei să se atașeze și autobuzului 38, căruia, deocamdată i s-a atașat, în loc de ardei iute, ardei încet.

Ghiveciul călugăresc a fost inventat de călugărul din vechiul schit. Acesta nu consuma decît garni de iarbă verde intrucît «Antrefrigul» nu-l aprovizionă la timp cu carne pe băț.

Avantajele conservării produselor au fost cunoscute și în Evul Mediu. Așa se explică de ce, ori de cîte ori cavalerii plecau în cruciade, luau cu ei cheile centurilor de castitate aparținînd soțiilor lor. În acest fel, distinsele doamne se conservau excelent, chiar și atunci cînd rămîneau văduve prin cruciade.

Conservele sînt foarte hrănitoare, conținînd calciu, zahăr, grăsimi, oxizi de fier și uneori oxizi de cioburi. Prepararea conservelor produce multă bătaie de cap și cere o muncă istovitoare. De aceea sînt împotriva pregătirii lor acasă.

Aș mai avea de spus unele lucruri interesante despre acest subiect, dar sînt ocupat. Am de făcut conserve.

Pe
Munți



...Cînd geologul e femeie!...



Cînd gospodina este soția
mecanicului de la teleferic...



...Cînd fugi de chibiți



— Sînt pe drumul cel bun!...

C U O R O L O G I U

peste drum; au început să pice și pe terasa noastră cîțiva clienți!

— Ai văzut? Mesele se umple-n fiecare zi... În curînd nu va mai fi loc pe terasă!

Într-adevăr, afacerea noastră prospera, iar cea de peste drum intra în crepuscul fiindcă dobitocul de patron, lacom ca toți exploataorii, constatînd succesul întreprinderii sale, avusese ideea genială de a mări prețurile, de a scădea proporțiile mărfii pe care o distribuia și de a-i scădea calitatea, în vreme ce consumațiile noastre își păstrau prețul, savoarea și cantitatea inițială.

După cîteva zile am spus patronului:



— Cred că orologiul nostru și-a făcut datoria... Am găsit un cumpărător care ne oferă dublu decît a costat!

Cliantul nu exista decît în imaginația mea. Totul era să dăm aparatul jos. În același timp, plăteam consumații la ambele terase, unor tineri vilegiaturiști, cu obligația pentru ei, să ne elogieze localul și să deprecieze pe concurent.

Profitînd de faptul că unul dintre garsonii concurentului avea părul lung, am folosit metoda proprietarului «Găineci de Aur» și am lansat infamia că fire din coama chelnerilor și pelicule de mătreață cad în cafea, pe tarte, pe înghețate. Zvonul a prins.

Clientela noastră sporea. Iată însă că atunci cînd credeam c-am apucat pe Dumnezeu de picior, iată ne-fastul august cînd, spre ghinionul meu, a izbucnit primul război mondial. Coasta Atlanticului începu să se golească. Prea puțini clienți mai picau pe terasa noastră. A trebuit să lichidăm. Eu mi-am reluat la Paris viața de boem, nesigur pe ziua de mîine, pînă cînd o altă idee genială, ideea supremă, o idee neverosimilă, mai fecundă decît toate cîte le avusesem pîn-atunci, îmi atinse creștetul inspirat și m-a făcut milionar.

Am să vă povestesc altădată cum m-am pripocisit.

DESPRE CUM POȚI S-O ÎNTORCI DACĂ AI TACT

Am un prieten, care are o mulțime de prieteni. Firește, sînt și eu printre prietenii prietenului meu, dar eu sînt cel mai puțin important, mai anonim și mai obscur dintre toți. Cel mai luminat și mai important este maestrul Calistrat Mușat, cel care a scris volumul «Sălciile», pe care poate ați avut norocul să-l citiți, sau poate ați avut norocul și mai mare să nu-l citiți, pentru că romanul «Sălciile» este, după părerea mea, la fel de captivant ca «Mersul trenurilor» sau «Dicționarul de rime», volume pe care le citești numai la nevoie.

— Închipuieste-ți — mi-a spus prietenul meu — că trebuie să scriu despre «Sălciile».

Aici a sosit momentul să vă informez că prietenul meu este de meserie cronicar literar, adică scrie în ziare și reviste ce părere are despre cărțile care apar prin librării. I-am spus:

— Foarte bine. Poți să-l faci harceparcea.

— Fuși de-aici, cum o să-l faci harceparcea pe Calistrat? Mi-e prieten.

— Păi, nu te legi de el — zic — te legi de carte. De «Sălciile».

V-am spus de la început că eu sînt obscur de felul meu și cam obtuz. Nu sesizez chestiile astea subțiri. La mine toate sînt din topor. Noroc de cite un prieten care mă mai învață din cînd în cînd de-ale vieții. Prietenul meu mi-a spus:

— Aici trebuie nițel tact, că dacă ai tact, poți s-o întorci.

Și, ca să văd și eu, obtuzul, cum poți s-o întorci cînd ai tact și ai un prieten bun care a scris o carte proastă, prietenul meu s-a oferit să-mi arate cuvînt cu cuvînt cum va face cronică volumului. M-a poftit lingă el, la masă, și a început:

— Vasăzică, o să începem așa: «Sub titlul „Sălciile” tiparul a dat la lumină un nou op al maestrului Calistrat Mușat, binecunoscut publicului nostru de cînd cu „Licuricii”...»

— Care «Licuricii»? — zic.

— Un volum mai vechi, care a avut succes. Piatra lui de temelie. Și nu mă mai întrerupe. Unde am rămas? Aha, da! «... de cînd cu „Licuricii”, cu care ocazie maestrul ne-a dezvăluit verva sa suculentă și arta de a zugrăvi viața oamenilor de la munte, vorbind cu emoție despre straietele din țara Oașului, făcînd să vibreze cea mai sensibilă coardă a inimii cititorului, alături de sentimentele Catincăi, ale lui Matache, ale lui Mitrache, ale lui Luca și Matei...»

— Cine-s ăștia?

— Personajele din «Licuricii». Unde am rămas? Ah, da: «... Luca și Matei. Încă mai insistă pe ecranul memoriei noastre epicul zguduitor în care-și trăiește viața Ana...»

— Care Ana?

— Din «Licuricii», nu ți-am spus?

— Mi-ai spus. Dar ziceai că o să scrii despre «Sălciile».

— Așa e, ai dreptate. Trebuie să fac legătura. Vasăzică, unde am rămas? Aha, o să zicem așa: «... în care-și trăiește viața Ana din „Licuricii”, cu totul altfel decît Ileana din „Sălciile”, romanul recent apărut. După părerea noastră, Ileana amintește paginile de neuitat din „Suspînul focului”...»

— Asta ce mai e?

— Un alt roman de-al lui Calistrat. Mai grozav ca o piatră de temelie. A fost un adevărat triumf. Unde am rămas? Aha, da: «... paginile de neuitat din „Suspînul focului”, despre care se știe că s-a epuizat, s-a retipărit și iarăși s-a epuizat. A fost un mare succes, cu care prilej maestrul Calistrat și-a desfășurat verva suculentă, întrecîndu-se în priceperea de a descrie personajele vieții cîmpenești, cîntînd cu pasiune pitorescul straietelor din părțile Caracalului, emoționînd inima cititorului, alături de cea a lui Bucur, a lui Marin, Vasile, Vasilica, Bombonica, Micșunica, Marcu și Ioan...»

— ăștia-s din «Focul suspînului»?

— Nu. Din «Suspînul focului».

— Bine, dar despre personajele din «Sălciile» cînd ai să vorbești?

— Chiar acum. Să vezi cum o aduc din condei. Cum spuneam, «... Marcu și Ioan, personaje mature de altfel, ca și Ilie și Axinte din „Sălciile”. Firește, cînd vezi noul roman, dacă nu i-ai întors prima filă, încă nu știi ce-i înăuntru. Nu știi, dar bănuiești. Bănuiești, pentru că-l cunoști pe Calistrat Mușat, pentru că ai citit „Lupul flămînd”...»

— O fi vreun alt volum, mai vechi...

— Exact. Un triumf. O piatră de temelie recunoscută de toți. Și nu mă mai întrerupe. Cum spuneam, «... ai citit „Lupul flămînd”, unde maestrul Calistrat ne delectează încă o dată cu inepuizabilele pagini de lirică suculentă, în care vibrează personajele vieții din balta Brăilei, te încîntă straietele lipovene și te bucuri sincer de victoriile lui Petruț, ale lui Bardan, Ivan, Gabriela, Grațielă, Manuela și ceilalți...»

— Înțeleg. Personajele.

— Exact.

— Văd. Dar nu văd unde-s «Sălciile».

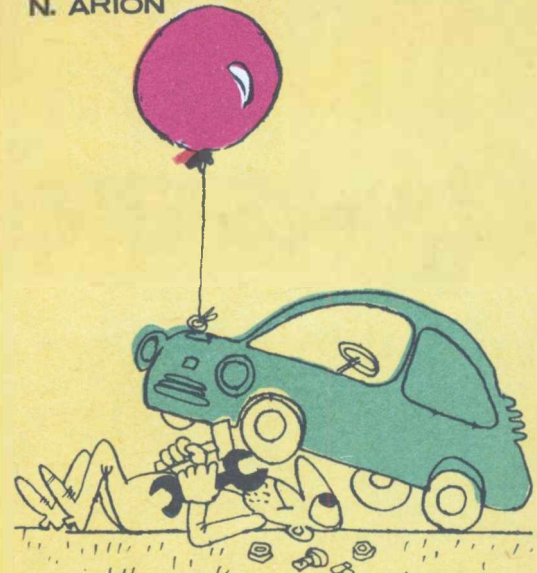
— Sînt. Nu vezi că tot timpul mă refer la «Sălciile»? Cum spuneam, «... și ceilalți, la care ne gîndim frunzărînd filele „Sălciilor”, pe care desigur le frunzărîm cu interes, cum am procedat și în cazul „Trăsnetului”...»

— Alt roman?

— Nu. Un volum de nuvele. Tot așa, un succes.

— Și o mulțime de personaje, porturi, descrieri...

(urmarea în pag. 15)



FĂRĂ CUVINTE

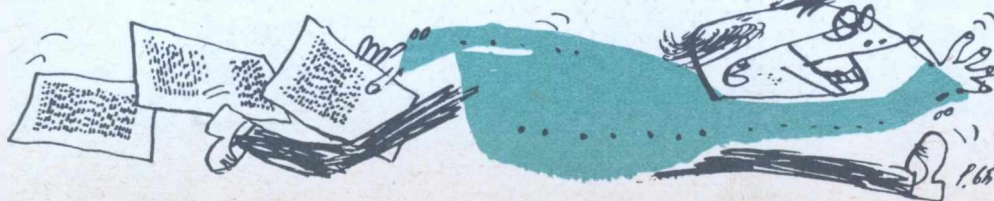


— Miine mă însoar! Ce-mi puteți recomanda?

— Acum ce să vă mai recomand? Nu se mai poate face nimic.



— Și după ce speli geamurile, ești liberă pînă seara.



SERVICIU



DOMICILIU

Despre poliția sud-coreeană s-a scris în repetate rânduri că nu are purtări tocmai-tocmai democratice, că maltratează pe cei pe care-i arestează, și că arestează pe cei care îndrăznesc să nu fie întrutotul de acord cu cîrmuitorii de la Seul.

Sîntem în posesia unor date menite să infirme — măcar în parte — această opinie defavorabilă în legătură cu păzitorii ordinii publice din Coreea de sud. Iată exemplul pe care-l avem la îndemînă. Ziarul «Donga Ilbo» a publicat în ultima vreme o serie de articole în care critica guvernul. «Ce caută soldații noștri în Vietnamul de sud?» era titlul unui editorial, care demonstra, cu o logică greu de combătut, că tinerii sud-coreeni au și lucruri mai bune de făcut decît să fie sacrificați în lupta împotriva patrioților vietnamezi.

Articolul a produs un mare răsunet în rîndul cititorilor. Cu toate acestea, ziarul nu a fost suspendat, iar redactorul lui șef, Iong Guon Piun, nu a fost nici arestat, nici torturat, nici condamnat la moarte, așa cum mai pățiseră alți gazetari cu păreri asemănătoare. Spre uimirea tuturor, poliția a rămas calmă și indiferentă.

În schimb, s-a întimplat altceva: la locuința lui Iong Guon Piun a explodat o bombă. Jumătate din clădire a sărit în aer și numai hazardul a făcut ca ziaristul să nu fie acasă în seara respectivă și să nu plutească îmbucătățit prin văzduh.

Ancheta efectuată de poliție nu a dus la nici un rezultat: făptașul nu a putut fi descoperit. Cînd însă Iong Guan Piun s-a apucat să cerceteze el însuși, a aflat de la vecini că, cu o oră înainte de explozie, trei polițiști săpaseră o groapă lingă un perete al casei, introducînd în ea un obiect cilindric de metal.

Ceea ce dovedește că nu se mai poate vorbi chiar atît de rău despre poliția sud-coreeană. La urma urmelor, e destul de amabilă, de vreme ce nu-și mai deranjează «clientii», oferindu-le serviciile sale la domiciliu.

V. GĂLĂȚEANU



E adevărat că nu avea nici coroană, nici tron. În schimb toată lumea îl considera un adevărat monarh, iar intîmii îi spuneau nițeluș în glumă, dar mai ales cu respect «Sire». Asta pentru că în urmă cu vreo trei ani ziarele îl supranumiseră «regele uleiului vegetal».

Anthony de Angelis își cîrmuia cu eficacitate de bussinessman regatul său lichid și viscos. «Capitala» era la Newark, în statul New York, unde suveranul prezida consiliul de administrație al lui «Allied Crude Vegetable Oil Refining Corporation». Titlul lung și impozant, alături de care numele unor dinastii ca Bourbon și Habsburg par niște biete diminutive.

Așa dar Anthony I de «Allied Crude»... etc.» își vedea liniștit de afacerile lui care înfloreau pe zi ce trecea. Anul acesta, Majestatea Sa era deținătorul a 75 la sută din comenzile de export ale Statelor Unite în materie de ulei de soia și grăunțe de bumbac. Treburile păreau să meargă strună.

Dar vai! Vremurile noastre sînt necruțătoare față de monarhi. Un denunț și o an-

chetă au fost suficiente pentru ca să se constate că regatul lui Anthony de Angelis era la fel de fictiv ca și titlul său. Mai precis, că antrepozitele lui, în care ar fi trebuit să se afle 47 000 000 tone de ulei vegetal, nu conțineau nici măcar o sticlă.

Partea proastă e că regele împrumutase 190 milioane de dolari, oferind drept garanție tocmai inexistentele tone de ulei. În loc să admire această volatilizare, fără precedent în chimie, creditorii au intrat în panică și cele cincisprezece bănci care-i acordaseră împrumutul au dat faliment. În plus, s-a mai descoperit că de Angelis datora și fîscului bagatela de 4 800 000 dolari.

Rezultatul final a fost că, asemenea lui Ludovic al XVI-lea, regele uleiului s-a trezit în banca acuzăților. Mai norocos însă decît predecesorul său francez el nu s-a ales cu capul tăiat, ci numai cu douăzeci de ani de închisoare.

Încă o celulă ocupată, și încă un tron vacant.

N. AURELIU

«SISTEMUL» LUI

— Nu știți cumva cît e ceasul?



I. DAVIDESCU

ÎN CERNEALĂ DE TIPAR

O scurtă vizită la IRTA ne-a prilejuit ocazia să facem cunoștință cu o serie de mai mari și mai mici ași în materie de nereguli fie cu biletele de călătorie, fie cu mărfuri transportate fără forme, fie cu mistificări în cupoanele de control ș.a.m.d.

Taxatorul Bodeianu Florea a luat bani de la 11 călători aflați pe traseul Gruiu—Răcari, dar bilete n-a eliberat. Și, ca nu cumva să fie găsit cu «plus de cassă», a dat în păstrare banii încasați șoferului Cociuba Crăciun. Un sfânt omul asta! Nu și-a oprit pentru el niciun sfanț! El știe să respecte munca dificilă a taxatorului. Ca atare, la capătul liniei, a predat acestuia integral suma ce i-a fost încredințată! Așa coleg nu găsești pe orice drum. Noroc că mai sînt pe lume și autobuze!...

Taxatorul Fotache Vasile (ruta Urziceni—Pelinu), precum și confratele său Gruber Carol (ruta Gostinari—București) au transportat diverse mărfuri fără să întocmească vreun document de călătorie. Cum nu le-a fost rușine să facă una ca asta, nu s-a aflat încă. Cercetările continuă!!

Mai aparte se arată a fi povestea cu taxatorul Leibovici Ernest de pe linia Reviga—București. Dumnealui n-a eliberat bilete pentru nici unul din călătorii aflați în autobuz. N-a făcut însă mare scofală că nu era mașina aglomerată. Să fi fost zi de tirg, alta era treaba! Dar așa, într-o amărîtă de marți...

Folescu Constantin, și el taxator (Autobaza 3 Călători București) s-a dovedit un mare maestru în ceea ce privește ștersăturile și modificările migălos făcute în niște cupoane de control de bilete și, pe deasupra, adică pe dedesubt, a sustras cu delicatețe și un carnet de bilete. Fain băiat! Treaba aceasta însă a fost descoperită spre stupefacția lui Folescu, care era convins că, din moment ce toată ziua circula cu autobuzul... îi merge!

Dar uite că era cit pe ce să-l omitem pe ingeniosul șofer Birjaru Constantin de la autobaza Roșiorii de Vede, care a transportat cu autocamionul, în mod ilegal, cițiva cetățeni de la care a luat bani. Bine cel puțin că nu erau turiști că altfel îi ducea cu «Carpați»-ul pînă în Bucegi...

Cît privește pe Buzdugan Marin, care, aflindu-se la volanul autobasculantei nr. 55237 B, s-a «autoservit» ducîndu-și acasă în comuna Peretu, patru tone balast sau pe șoferul Voinea Ion, care, în loc să parcheze mașina la coloana ICT 15, a plecat la... Florica (asta-i comuna unde locuiește), ce să mai vorbim!

De-aia le spun acestor taxatori și șoferi: «Fraților de pe mașini, mai puneți frînă că, uite, ați intrat în... «Urzica».

DAN MANOLESCU



EXCURSII CU O.O.T. «IRA 17»

Reclamă gratuită, oferită de «Urzica»:

Plimbați-vă cu O.O.T. «Ira 17»! Oficiul Original de Turism «IRA 17» (în orele libere, întreprindere de reparații auto) cu sediul în București, str. Clăbucet nr. 68, organizează excursii telegrafice în țară, pe banii și pe timpul clienților!

Eșantion:

Telegramă I.R.A. 17 către T.A.P.L. Craiova: Trimiteți urgent București în ziua cutare șofer delegat ia în primire mașina IFA-Garant nr. 51377 Oltenia gata reparată stop în caz neprezentare plătiți locație staționarea mașinii.

Telegramă șofer sosit București, către T.A.P.L. Craiova: Mașina nu gata reparată stop va fi gata peste opt zile rog comunicați cine plătește deplasare delegat și diurnă opt zile.

Telegramă T.A.P.L. Craiova către șofer plimbat București: Să plătească I.R.A. 17 stop iar funcționarii ei telegrafiști care plimbă inutil și costisitor clientela să fie trimiși telegrafic la plimbare.

UMOR C.L.S. SLOBOZIA

Cetățeanul Filimon Ivan din comuna Bucu (raionul Slobozia), salariat la brutăria G.A.S. Andrașești, a avut un litigiu cu numita gospodărie (desfacerea neintemeiată a contractului de muncă) cu care litigiu a ajuns, din contestație în contestație, pînă la recurs în fața Consiliului local al sindicatelor Slobozia.

În cele din urmă — după o îndelungată întîrziere și abia la sesizarea «Urzicii» — Consiliul local al sindicatelor i-a făcut salariatului

dreptate.

Dar, comunicînd «Urzicii» acest rezultat, Consiliul sindical Slobozia mai zice în scrisoarea sa: «Considerăm totuși greșit faptul că tovarășul Ivan Filimon s-a adresat revistei «Urzica» pentru a-i rezolva acest caz, cunoscînd că cele întîmplate nu fac obiectul unei probleme de satiră și umor».

Are dreptate Consiliul local al sindicatelor Slobozia. În această întîmplare n-a fost pic de umor. Ba e chiar... trist că se mai poate întîmpla cite un asemenea caz.

În schimb, opinia Consiliului sindical Slobozia cum că niște acte abuzive nu trebuie satirizate în «Urzica»... e plină de haz.

PÎINE CA-N FILME

Sfatul popular al orașului Pitești ne roagă să precizăm că piinea neagră cu cartofi — arșă, crudă și acră — produsă de întreprinderea de panificație din localitate nu are nici o legătură cu filmul american «Un cartof, doi cartofi», rulat recent pe ecranele noastre, deoarece în acest film nu e vorba de nici o piine cu cartofi, titlul filmului fiind doar numele unui joc de copii.

Publicăm cu plăcere precizarea cerută de Sfatul popular al orașului Pitești și am dori ca piinea din acest oraș să aibă legătură cu filmul românesc «Doi băieți ca piinea caldă», în care e vorba de doi tineri brutari care fac piine bună.

Cei doi tineri din film nu fac ca unele persoane cu funcții de răspundere la Sfatul popular al orașului Pitești sau la întreprinderea de panificație din localitate, care — în ultimul timp — la șase sesizări ale «Urzicii» au trimis șase răspunsuri formale, cum că vor lua măsuri de îndreptare, fără să se țină de cuvînt.

Iar dacă tovarășii care răspund de calitatea piinii din Pitești vor

(35)

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU



M. GROSU

RĂBOJUL URZICII.

înțelege să continue tot așa, ar putea risca să le devină responsabilitățile de domeniul filmului «Tolba cu amintiri».

SIMFONIE TERMINATĂ

Compozitor: Rîncu Ilie, salariat al orchestrei simfonice «Ciprian Porumbescu» din Ploiești.
 Colaborator: Stroe Ion, secretar al comitetului de cultură și artă al raionului Buzău.
 Tema simfoniei: Cum se poate... compune o «șușanea» cu spectacole improvizate sau fictive, bazată pe plasare de bilete, prin raionul Buzău și în orașul Mizil, realizându-se un mic ciubuc, adică (cum zice Sfatul popular al regiunii Ploiești în răspunsul său la sesizarea «Urzicii») «producindu-se o nouă avutului de stat, în sumă de 2 800 de lei».

Temă secundară: cum se poate compune, totodată, de către aceiași doi cobzari, încă o mică escrocherie, vânzându-se căminului cultural din comuna Smeeni o stație de radio-amplificare pentru suma de 2 800 de lei, fără a i se da directorului căminului nici o chitanță pentru banii plătiți și dându-se furnizorului stației numai 1 600 de lei, iar restul de 1 200 intrînd în buzunarele celor doi metri-șanteori.
 Prima parte a simfoniei: Allegro. În acest ritm, cei doi simfo-șușaniști sînt dirijați la destinațiile convenite.
 Ultima parte: Finale presto. Adică, finalmente, trombonistul Stroe Ion e suflat din funcția de secretar, iar zeze-fonistul Rîncu Ilie îndrumat să presteze muzică penală.
 Și simfonia se termină, publicul rămînînd încîntat, iar compozitorii ei fără perspectiva de-a o relua da capo al fine.

C. CRISTOBALD

RĂBOJUL URZICII.

RĂBOJUL URZICII • RĂBOJUL URZICII • RĂBOJUL URZICII • RĂBOJUL URZICII



C. CIOSU



Despre cum poți s-o întorci dacă ai tact

(Urmare din pag. 12)

Daar prietenul meu între timp scria de zor, așa că n-avea vreme să mă asculte. În scurt timp, apărui și încheierea.

«... Așadar, putem recomanda cititorilor să privească cu interes noul volum, o adevărată piatră de temelie a operei maestrului Calistrat Mușat».

Am privit cu admirație la prietenul meu. Într-adevăr, dacă ai tact, poți s-o întorci. Eu, probabil că n-am tact, nu pot s-o întorc și de aceea dau cu bățu-n baltă; eu nu pot s-o spun decit pe șleau.

Cînd a apărut articolul în gazetă, prietenul meu m-a întrebat:

— Ei, ți-a plăcut?

I-am răspuns:

— Grozav. Citindu-l mi-am dat seama că partea cea mai frumoasă este aceea care ai scris-o acum zece ani într-un reportaj despre opera «Tosca» de Puccini...

— Cum?...

— Și mi-a mai plăcut ceva: o poezie pe care ai scris-o cînd ai terminat liceul. Spune-mi sincer: n-a fost asta piatra de temelie a talentului tău literar?

Ciudat, prietenul meu s-a supărat pe mine. Păcat. S-a supărat tocmai cînd să-i dovedesc că, așa obtuz cum sînt, am și eu puțin tact, atunci cînd vreau s-o întorc...



FĂRĂ CUVINTE



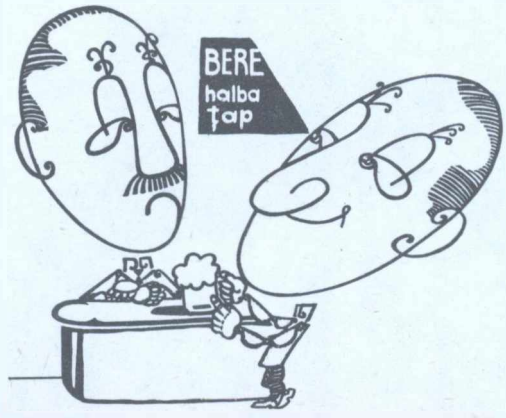
N. GHENDIE

AL. CLENCIU

Desen dedicat unor fotbaliști certai cu viața sportivă



SUPORTERUL: — Bravo!! Iar e... gol!



— Privește tovarășe, din greșală ți-a scăpat în halbă și puțină bere.

„URZICA”
 REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
 Redacția: Calea Victoriei nr. 25
 Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27
 Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Școlii”

ULTIMUL STRIGĂT AL ARTEI OCCIDENTALE

O «operă» a artistului plastic Ceroli dintr-o expoziție deschisă recent la Palermo.



A. POOH

